

ikke være belagt med blanke Kroner i det sidste Aar gennem Hjelpekasserne.

Jeg maa udtale min store Forundring over de Udgifter, som man gennem Hjelpekasserne har afholdt i Aaret 1921—22; Udgifter, som naturligvis er vokset paa Grund af, at Hjelpekasseinstitutionen nu ogsaa findes i København; men selv bortset derfra er der en Vækst, som overhovedet ikke begrundes ved noget som helst, saafremt man indenfor Hjelpekassebestyrrelserne Landet over havde holdt sig den Lovgivning efterrettelig, paa hvilken Hjelpekasserne hviler. Nu siger det ærede Medlem Hr. Bresemann, at han gerne vil være med til at fremskaffe en Indskrænkning i Hjelpekassernes Udgifter med Tiden. Det ærede Medlem siger, at Hjelpekasserne har haft en overordentlig stor Betydning i Krigsaarene, og deri har han fuldkommen Ret. Men hvis det ærede Medlem vil se paa de Beløb, der i disse Aar er brugt, vil han kunne se, at Hjelpekasserne har haft denne overordentlig store Betydning paa Grundlag af langt, langt mindre Udgiftsbeløb end det, som er kommet til Udbetaling i det sidste Aar. Og naar nu det ærede Medlem siger, og Socialdemokratiet foreslaar, at man skal blive staaende ved de gældende Bestemmelser i dette Aar for at tilvejebringe ligesom en Overgangstid, og det ærede Medlem i samme Aandedræt meddeler, at der gennem Hjelpekasserne i indværende Finansaar allerede skulde være udredet ca. 3 Mill. Kr., saa siger jeg, at det vilde være en hyggelig Overgangstid at gaa i Møde, som vilde foranledige, at vi for 1922—23 ikke blev staaende ved de 10 Millioner, men kom op paa 12 Millioner. Og jeg tror ikke, det vilde være en Overgangstid, som, naar vi var naaet igennem den, vilde stemme det ærede Medlem Hr. Bresemann synderlig mildt overfor den Nedskrivning af Udgifterne til dette Formaal, som i Virkeligheden er tvingende nødvendig, om vi skal opnaa en Strømkæntning, hvad Forvaltningen af Hjelpekasserne angaar. Det ærede Medlem tager nemlig ganske fejl, naar han mener, at der skulde være nogen som helst Forpligtelse for Staten til at lade sit Tilskud vokse i Forhold til Udgifternes Vækst. Nej, man har netop begrænset Statens Tilskud, fikseret det til

et bestemt Beløb ud fra den Betragtning, at naar Staten, som betaler $\frac{1}{3}$, indenfor denne Grænse overhovedet ikke har nogen Indflydelse paa Forvaltningen af Kasserne, maa de kommunale Institutioner, hvem denne Indflydelse er lagt i Hænderne paa, vide, at ud over visse Grænser kommer de selv til at bære den hele Byrde.

Det ærede Medlem gav her som Begrundelse af Mindretallets Ændringsforslag en Række højst ejendommelige Oplysninger. Vi fik virkelig her at vide, at naar man er naaet til saadanne Udgiftsbeløb for Hjelpekasserne, er det, fordi de optræder som lønsupplerende Institutioner. Det ærede Medlem sagde, at under Lønnedsættelser havde man ydet midlertidig Hjælp gennem Hjelpekasserne. I denne Sammenhæng talte det ærede Medlem om, at der var Arbejderfamilier, der sad med en Huslejudgift paa 900 Kr., der maatte man virkelig hjælpe. Jeg tvivler dog paa, at man nogen Sinde har haft til Hensigt gennem Hjelpekasserne at yde Støtte i saadanne Tilfælde. Og jeg tror i Virkeligheden ogsaa, at man, naar det viser sig, at der i det sidste Aar er udredt et Beløb paa henimod 3 Millioner til Understøttelse for Personer mellem 55 og 60 Aar for at sikre dem Alderdomsunderstøttelse ved det 60de Aar, om end naturligvis mange af disse Udbetalinger er kommet paa de fuldstændig rigtige Hænder, alligevel staar i Fare for at ryge ind i et Misbrug af Hjelpekasseloven, som det kunde være meget ønskeligt, at man ude i Kommunerne vilde bremse og bremse i Tide.

Jeg nærer ikke Tvivl om, at naar man — saaledes som Tilfældet altid har været indtil Krigsaarene — fastsætter en Maksimumsgrænse for Statens Tilskud til Hjelpekasserne, vil vi derigennem bidrage til at bringe denne Forvaltning ind under saadanne Former, der er i nøjere Overensstemmelse med hele Hjelpekasselovens Karakter, end Tilfældet hidtil har været. Og jeg tror, at det baade af Hensyn til Kommunernes Økonomi, Statens Økonomi og ogsaa af Hensyn til mange privates Økonomi vil være særdeles værdifuldt. Thi det er aldeles ikke fremmende for sund Økonomi i det private Liv, at man ved, at man altid, hvis Vanskeligheder opstaar, kan henvende sig til Hjelpekassen; thi naar A